Sanctus

Et elektronisk magasin der beskriver liberal katolsk kirke

Når du ser symbolet >>> kan du klikke for at læse mere

AT KOMME HJEM

Af Biskop Jan

>>> LÆS MERE

Vores inderste natur er fredfyldt og stille lykke og menneskets højere selv udfolder sig i en tidløs virkelighed. Livet handler derfor ikke om at skaffe sig et navn, men om at afdække det Kristus-navn, vi altid har haft, som er vores inderste kerne og dybeste identitet.

FADERVOR

Af Kenneth Christensen

>>> LÆS MERE

I mange år har fadervor været anset som en noget kontroversiel bøn, idet mange af dens formuleringer strider direkte imod kirkens lære. Der er derfor lavet en ny version.

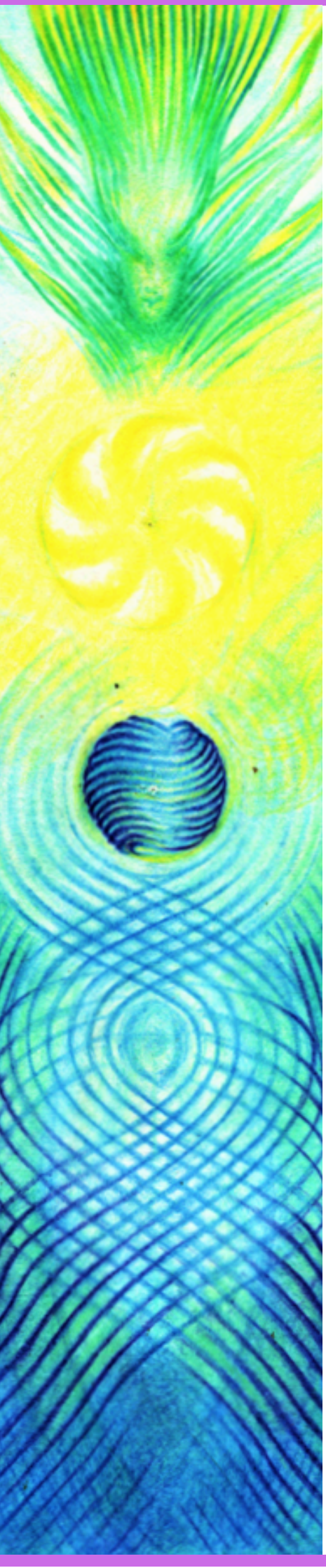

Reserver tid i kalenderen

Diakonordination og landsmøde

Palmesøndag den 13. april 2025 vil subdiakon Johannes Larsen blive ordineret til diakon af biskop Jan.

Ordinationen vil finde sted i Biskop CW Leadbeaters Kirke i Jyllinge.

Samme dag vil der også blive velsignet palmeblade, som deltagerne herefter får med hjem, hvor de opbevares frem til askeonsdag 2026.

Efter kirkefrokosten vil der blive afholdt landsmøde i liberal katolsk kirke i Danmark.

Sommer retreat

I dagene 9-13 juni vil der være en økumenisk sommer retreat 70 km nord for Göteborg. Det er Bertil Mebius-Schröder fra den konservative gren af liberal katolsk kirke, som med dette initiativ vil prøve at forene de to grene af LKK, som har kørt af hvert sit spor i 20 år.

Lad os gøre vort til at det lykkes. Et fuldt program kommer med næste nr. af Sanctus, men sæt x i kalenderen allerede nu.

PROGRAM AUGUST-NOVEMBER

PROGRAM FOR DE ENKELTE KIRKER

- Biskop CW Leadbeaters Kirke Jyllinge
- Maria Magdalene Kirke Hillerød
- Sankt Gabriels kirke Århus
- Sankt Maria Kirken Ålborg
- Frederiksberg Kirkecenter Frederiksberg

At komme hjem

Vi er et med Gud og denne enhed deler vi med alt levende.

Non-dualisme kan forstås gennem to enkle idéer:
Vores inderste guddommelige natur er fredfyldt kærlighed og stille lykke. De er altid til stede, ligesom den blå himmel, der kun dækkes af skyer. Selvom vi ikke altid mærker dem, fordi tanker og følelser kan dække over dem, er de altid der som vores indre fundament.

Vores inderste, guddommelige natur er den samme som alt, hvad der findes i verden. Vi er ét med alt levende. Der er ikke to separate realiteter – Gud og verden er ét. Denne enhed viser sig som et guddommeligt nærvær, der gennemstrømmer hele universet, og når alt er fjernet, oplever vi den fredfyldte kærlighed og stille lykke, der er vores sande væsen.

Menneskets dobbelte natur
Liberal katolske kirke (LKK) har, ligesom de fleste spirituelle traditioner, en lære om menneskets dobbelte natur, ofte omtalt som det højere og lavere selv. Denne idé om to selv kan genfindes i alle verdensreligioner, hvor disse to niveauer af bevidsthed kommer til udtryk gennem to forskellige virkelighedsopfattelser. Ofte finder vi dette område beskrevet som ”non-duality” eller ikke-dualitet, og handler om livets enhed og menneskets forbindelse med Gud eller, som det også er beskrevet, den mystiske forening med Gud. I dette skriv ser vi på den spirituelle forståelse af denne grundlæggende enhed gennem traditionen indenfor LKK og kristen mystik.

Det højere selv
Menneskets højere selv udfolder sig i en tidløs virkelighed. Når vi lever i denne bevidsthedstilstand af væren, føles det i sandhed, som om vi er kommet hjem til vores sande natur og til ”Guds rige i os”. Denne bevidsthedsdimension kaldes i visdomstraditionen for enhedsbevidsthed, det formløse, atma-buddhi-manas, det højere selv, sjælsbevidsthed, højere bevidsthed, objektiv bevidsthed, tomheden, den store stilhed eller det ene selv. Samlende for disse betegnelser af menneskets højere natur bruger jeg navnet Kristusbevidsthed.

Det lavere selv
Vores anden natur findes i en virkelighed, som er bundet til tid og aktivitet, og kaldes ofte det lavere selv, personligheden, den lavere bevidsthed, subjektiv bevidsthed, det lille ego eller det falske selv.

På den ene eller anden måde har vi glemt at leve i vores Kristusbevidsthed, som er vores sande essens, og i stedet har vi identificeret os med og "tabt" os selv i det lavere selv og i tidens, formens og personlighedens dimensioner, med deres dualistiske tænkning — for eller imod, sort eller hvid, kan lide og ikke kan lide. Det er som da Adam og Eva mødte træet til kundskab om godt og ondt i Edens have. Når de spiser af æblet, falder de fra deres oprindelige tilstand af uskyld og bliver adskilt fra Gud. Denne illusion om et separat selv skaber et brud med Gud, hvilket resulterer i isolation og en mangel på centreringen i Gud og forbindelsen med hele skabelsen.

Én af LKK's opgaver er at genoprette forbindelsen ved at fortælle os om det, vi tror, vi har mistet, og minde os om, hvem vi i virkeligheden er, og at vi ikke er adskilt fra Gud. Vi skal give svar på det menneskelige drama, hvor vi alle søger uendelig lykke, mening og fred uden helt at vide, hvad dette egentlig indebærer, og uden at vide, hvor vi skal lede.

Den indflydelsesrige forfatter og trappistmunk Thomas Merton siger: "Vi har valget mellem to identiteter: den ydre maske, som synes virkelig, og den indre skjulte person". Ofte betones vigtigheden af, at vi vågner op og bevidst lever i den vertikale, tidløse dimension i Kristusbevidsthed, samtidig med at vi navigerer på korsets horisontale arm, i de fysiske, følelsesmæssige og mentale aspekter af vores personlige liv. Det, der let forvirrer os, er, at både vores højere og lavere selv føles som vores sande jeg og identitet. Men når vi lever i vores lavere selv, hvilket er det mest almindelige, er vi fanget i den "store illusion".

Selvet dvæler ligeligt i alles hjerter. Enten det er i havet, i et mineral eller i et træ, i et dyr eller i et menneske, er selvet skjult derinde, gemt under det ydre dække af illusion.

Annie Besant, *De tre veje til forening med Gud*

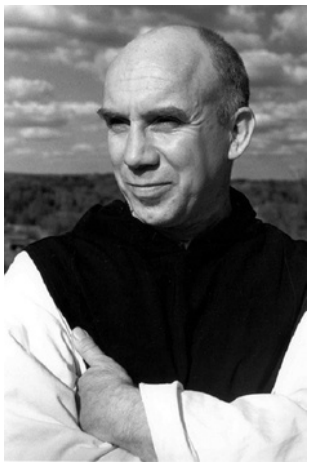

Thomas Merton

Annie Besant

Kristusbevidstheden og det lavere selv

I det følgende vil jeg forsøge at beskrive Kristusbevidstheden og vores lavere selv, samt hvordan disse to forenes til ét. I forståelsen af Kristusbevidstheden er det essentielt at forstå, at når vi er centreret i vores Kristusnatur, har vi også opdaget og er centreret i Gud. At søge Gud og at søge vores indre Kristus er én og samme søgen. Eller sagt på en tredje måde, når vi hviler i vores Kristusnatur, så er vi gennem denne natur også forbundet med Gud. Guds kærlighedsfyldte åndedrag, som opretholder skabelsen, ånder frit gennem os her. Munken Thomas Keating har sagt om denne bevidsthedstilstand: "Du går ned ad gaden, og du ånder guddommelig kærlighed og energi ind i universet og ind i mennesker". Det, vi som søgende hele tiden leder efter, finder vi her. Søgen og længslen efter noget, der gør os hele, er netop vores søgen efter vores indre universelle Kristusbevidsthed.

Lad menneskene rejse ad den ene eller den anden vej, de søger dog det ene selv. Kaster vi vores blik hen over naturen og ser ud over hele verden, finder vi overalt ting, der søger selvet — i enhver retning, i hvilken som helst skikkelse og under hvilket som helst navn, enten det er bevidst eller ubevidst, klarsynet eller famlende — alle søger de selvet, alle stræber de efter at finde selvet.

Annie Besant, *De tre veje til forening med Gud*

Livet handler altså ikke om at skabe et navn for os selv, men snarere om at afdække det Kristusnavn, vi altid har haft, og som er vores inderste kerne og dybeste identitet. Det lavere selv stiller sig ofte i vejen for vores højere virkelighed med sine utilstrækkelige "kostumer," såsom job, uddannelse, karriere og formue. Vi kan næppe undvære dem, hvis vi skal klare os i verden, men de repræsenterer kun et udtryk for vores selvskabte selvbillede. Meget af vores tid bliver brugt på at iscenesætte dette billede. Ikke underligt at en sådan verden kaldes en illusion, for bevidstløsheden og den indre autopilot er slået til, når vi viser dette billede til verden, mens vi siger: "Dette er mig." Men Kristusbevidstheden ved, hvem vi er, hvorimod det lavere selv er, hvem vi tror, vi er. Det lavere selv kæmper ofte en kamp mod skam, uværdighed, følelsen af underlegenhed og ikke at være god nok. Dette skal helst gemmes væk, for respekt, betydning og vigtighed er essentielle for, at vi i denne lavere natur kan opretholde og projektere et acceptabelt billede af os selv.

Dette selvbillede har en indbygget tyngdekraft, som trækker os, mere eller mindre ufrivilligt, ned og involverer os i denne virkelighedsopfattelse. Stopper vi op og mærker efter, kan det være en ret intens oplevelse, når vi ser vores identifikation med dette selvbillede, som vi tror, vi er. Mange sammenligner det med lidelse, når vi opdager, at vi er fanget i vores lavere selv. Hvis det lavere selv blot er vores Kristusnaturs ydre "kostume," så er det at finde vej tilbage til vores sande identitet mere en afklædning end en udklædning. Når vi har afklædt os disse kostumer, føles det ikke som et tab, men som en befrielse. Når vi lader vores Kristusnatur gennemtrænge os, vil en kæmpe byrde falde fra vores skuldre. Vi behøver ikke længere at opbygge, beskytte eller promovere et forskønnet selvbillede. At leve ud fra vores Kristusnatur er ganske enkelt en befriende måde at leve på, også selvom vi ikke altid kan bevare denne tilstand. I Kristusbevidstheden har vi fundet et sted, vi altid kan vende tilbage til, som et alternativ til det lavere selv. Vi finder her mening i væren og ikke så meget i en uendelig gøren og laden. Hvad vi gør, bliver mindre vigtigt — det vigtige er, at det, vi gør, sker ud fra vores Kristusbevidsthed.

Hvad er Kristusbevidsthed?

At besvare dette spørgsmål er en udfordring, fordi jeg vil sætte ord på det ordløse. Vores Kristusbevidsthed er en tilstand, som i realiteten ikke kan beskrives, da den kun kan opleves og erfares. Men jeg vil alligevel forsøge. Vi kan opleve vores Kristusnatur, når vi skuer ud over et storslået landskab, og tankerne falder til ro. Tilbage er blot vores nærvær, en indre ro, hvor vi giver slip og falder naturligt ind i et grænseløst og tidløst rum af stilhed, som er tomt for tanker, koncepter, forestillinger og følelser, men fyldt med intens fred, lykke og kærlighed. Det opleves som et uendeligt rum bag tanken, en åndelig virkelighed med uendelige vidder. I denne Kristusbevidsthed erfarer vi alle tings forbundethed. Når vi forbinder os til dette grænseløse rum, denne indre stilhed, og det bliver vores centrale referencepunkt, forankrer vi os i en større sandhed og det faktum, at Gud er langt ud over os, men alligevel i os.

Gud er den, med hvem vi deler vores inderste subjektivitet og vi ser, at vores egen Kristus-natur og vores dybeste oplevelse af Gud harmonerer. I religionen betegnes dette sommetider som "vores iboende guddommelighed." Så enkelt er det, så tæt på er det, vi søger. I begyndelsen kan det dog være svært, for vi finder ikke det, vi kigger efter, netop fordi det, vi kigger efter, er selve det, der kigger. Det er vores indre Kristus, som kigger gennem vores øjne. At leve i denne Kristusbevidsthed er også at leve i kontemplation, hvor vi betragter livet fra denne upåvirkelige stilhed og guddommelige kilde. Træningen består i at opøve en spirituel praksis, som både hjælper os med at forbinde og derefter forblive forbundet med denne bevidsthed. Dette indebærer også en transformation af det lavere selv, for i den kristne mystik beskrives "helvede" som en evig fremmedgørelse fra vores sande væsen, vores sande selv, som er i Gud.

Vi skifter synsvinkel

Transformationen af vores lavere Selv er et centralt tema i alle religioner. Vores vej mod at blive Kristusbevidste og rejse os i vores fulde potentiale, er samtidig en rejse, hvor vi gennemgår en forvandlingsproces og bevidst ”tager vores kors på os”. Her bliver vi mere og mere bevidste om, hvem der handler i vores liv: Er det vores lavere Selv, eller er det vores indre Kristus? Dette spørgsmål er grundlæggende i enhver form for ansvarlig spiritualitet. På vores vej kalder vores indre Kristus på den dybeste tillid, en ubetinget tillid, som vores lavere Selv giver til Kristusnaturen ved at turde give slip. Samtidig strømmer en uendelig barmhjertighed, tilgivelse, forståelse og tålmodighed mod det lavere Selv, for Kristus i os er og lever i en uendelig universel kærlighed. For noget må have lov til at dø i kærlig omsorg, ikke fordi det er dårligt, men fordi det aldrig vil kunne føre os derhen, hvor vi gerne vil. Det lavere Selv giver slip i takt med, at Kristusbevidstheden kommer til syne. Det kan faktisk føles som en død, når vi mere og mere bliver transparente, og Kristus skinner igennem os. En del af vores spirituelle rejse er at lære kunsten at give slip og dø her i livet. Dette er et bevidsthedsskift, et skift i identitet, som leder til en åndelig transformation og forvandling af form. Det mest markante er, at vores synsvinkel skifter fra at se hen til Kristus til at se ud fra Kristus.

To bliver til én

Transformationsprocessen er en omstrukturering af selvet fra at være to til at blive én. I starten kan det opleves som et tovtrækkeri, en vekslen mellem en centrering i Kristusbevidstheden og det lavere Selv. Vi oplever at gå fra frihed til fangenskab og tilbage til frihed igen. Det er en vandring i tillid til Kristuskærligheden i os, som i længden føder tilstrækkelig tillid, tilladelse og overgivelse til, at vi tør lade os falde baglæns ind i vores sande selv, hvor vi igen og igen oplever ”opstandelses-processen” hvor vi ikke længere er to, men én.

En af LKK's opgaver er at pege i retningen af at forene de to Selv og gøre dem til ét samt at være fødselshjælper til at bygge bro over kløften. Ordet religion kommer af det latinske religio, som betyder at ”binde sammen”. LKK er meget opmærksom på, at vi ikke unødigt skal uddybe kløften ved at minde os om afstanden – vores uværdighed, syndighed og uformåenhed overfor Kristi storhed – men snarere at formindske afstanden. Vores dybeste behov og længsel er at overvinde den oplevede adskilthed mellem det lavere Selv og Kristus. Vores iboende Kristus har en naturlig magnetisk kærlighedstiltrækning i forholdet mellem sig selv og det lavere Selv. Denne tiltrækning gør, at den grænseløse kærlighed og det begrænsede Selv mødes. Det uendelige og det endelige mødes i os og bliver ét. Vi legemliggør nu begge dimensioner, den ene som Herre og den anden som tjener – vi har endelig fundet fred, vi er endelig kommet hjem.

Tilbage til starten af bladet

Fadervor

Når man som ny kirkegænger kommer til liberal katolsk kirke, især, hvis man kommer fra folkekirken, vil der ikke være meget, man kan nikke genkendende til. Alle de liturgiske tekster er skiftet ud med noget andet. Kommer man fra romerkirken – og især hvis man kan huske den gamle messe fra før 1962 – går det lidt bedre. I LKK såvel som i den ældre romerske *tridentiske messe* vender både menighed og præst ansigtet mod øst. Og dog, hvis man læser nærmere efter, vil man straks opdage, at den ældre romerske messes konstante omtale af frygt, straf, synd og jeg skal komme efter dig, er erstattet af mere bekræftende formuleringer.

Men der har dog hidtil været én eneste ting, som har været uforandret, uanset hvilken kristen kirke eller trossamfund, man kommer fra. Og det er *fadervor*. Af denne sentimentale grund er der præster i LKK, som fortsat benytter fadervor. Der har så også været nogle, som ikke kunne drømme om det. Det er da også fuldkommen frivilligt, om man vælger at bruge den til messen. Og det har noget med tekstens indhold at gøre.

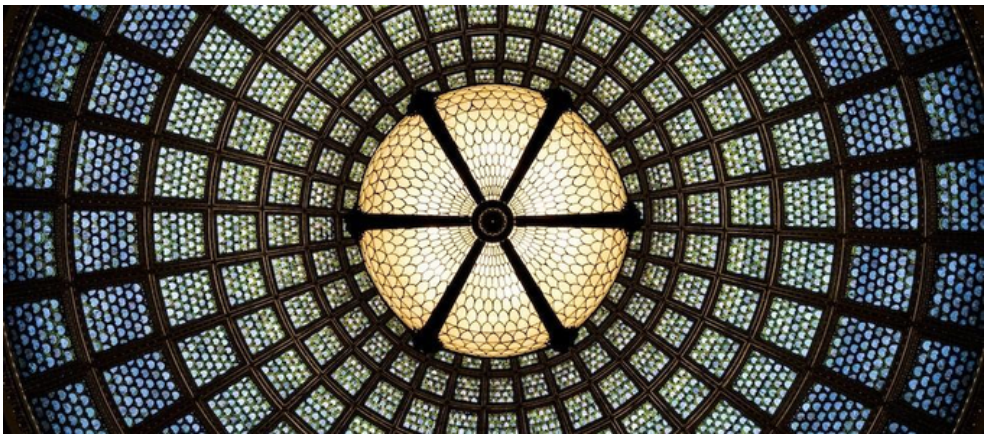

Den første del af bønnen er for så vidt ok - måske bortset fra at ordlyden, som er taget fra vores liturgi, er virkeligt meget forældet:

Fader vor, du som er i Himlene! Helliget vorde dit navn; komme dit rige; ske din vilje på jorden, som den sker i Himlen;

Men herefter går det efter min mening galt:

giv os i dag vort daglige brød;

Forestillingen om, at man får noget at spise ved at anråbe om det er ikke umiddelbart i forlængelse af almindelig erfaring. Som Leadbeater skriver i Videnskaben om Sakramenterne: *Såfremt jeg skal bede Gud om i dag at give os det daglige brød, vil jeg være nødsaget til at finde en eller anden symbolsk fortolkning af sætningen, for jeg ved, at Gud ikke giver dagligt brød til nogen som helst, med mindre denne fortjener det eller er i stand til at betale for det eller modtager det som en gave fra et andet menneske. Det er ikke længere en sandhed, hvis det nogen sinde har været det, at ravne vil komme med føde til det menneske, der sidder i ørkenen og venter på det. Hvis det var en bøn om åndelig føde, ville det sandelig have været bedre at sige det, og selv i det tilfælde havde bønnen været unødvendig, for Gud giver altid til ethvert menneske alt, hvad man er i stand til at modtage, og hvis det ikke lykkes at udnytte det, kan man kun bebrejde sig selv.*

Men i det næste afsnit går det endnu mere galt:

og forlad os vor skyld, som også vi forlader vore skyldnere;

Leadbeater fortsætter: *Hvad angår anråbelsen "forlad os vor skyld", gælder de samme indvendinger som ved udtrykkene i de ældre bekendelser — den forestilling at Gud ville bære nag til et menneske, i fald det ikke kom med denne anmodning. Ordlyden indebærer en mangel på tro — en fuldstændig fejlagtig opfattelse af Gud.*

Dertil kan tilføjes, at ifølge læren om karmaloven, som er så central for hele vores esoteriske kristendomsforståelse, vil en persons skyld jo ikke forsvinde, bare fordi man så at sige bønfalder Gud om at nulstille regnskabet. Retfærdigvis kan det selvfølgelig indvendes, at ens karma ikke udleves ved at man modtager en øje-for-øje-afregning, men ved at man vokser i erkendelse. At dette så ofte må ske ved at man selv oplever, hvor smertefuldt et eller andet, man selv har gjort, er, når man selv udsættes for den samme ugerning, er korrekt. Men man kan også nå til denne erkendelse på anden måde, og det kan være det, som passagen her giver udtryk for: "jeg er vokset i visdom og har indset at smålighed er dumt, derfor eftergiver jeg mit tilgodehavende - og som følger, anmoder jeg hermed om at min egen karmagæld bliver eftergivet".

Det virker lidt som et forsøg på en studehandel. Og det tvivler jeg alligevel på at Gud vil indlade sig på.

Men det skal blive værre endnu:

led os ikke i fristelse;

I sandhed et udtryk for et ejendommeligt Gudsbillede, og det har da også anfægtet andre end liberalkatolikker igennem tiden. For syv år siden lancerede den romerskkatolske kirke i Frankrig en revideret oversættelse til brug for tjenesterne: *Lad os ikke fristes*. Ikke fordi den gamle oversættelse var forkert i forhold til oldtidens manuskripter. Tiden var bare løbet fra meningen.

Leadbeater mener at udtrykket: *er en udpræget fornærmelse af den himmelske Fader. Ingen god gud har nogensinde ledt et menneske i fristelse. Jakob bemærker med en forfriskende fornuft: "Ingen, som bliver fristet, må sige: 'Jeg bliver fristet af Gud;' for Gud kan ikke fristes af det onde, og selv frister han ingen. Når man fristes, er det ens eget begær, der drager og lokker én". Dette er nøjagtigt, hvad også videnskabelige undersøgelser i de højere verdener lærer os.*

Det er da også bl.a. denne sætning, som den internationale bispesynode ændrede i sommer, men her om senere. Vi skal lige igennem den sidste af de uheldige formuleringer i fadervor:

men fri os fra det onde;

Leadbeater medgiver, at sætningen: *udmærket kan forstås på flere måder, men igen har den en snert af mangel på tro. Der kan ikke komme noget ondt til os, med mindre vi har fortjent det, og da dette sker under Guds lov, må det siges at være i overensstemmelse med hans vilje. Det er så vores pligt at møde det tappert og oprigtigt, så der ud af denne for længst begåede uret, som har forårsaget det, kan komme en nutidig fordel for os selv i form af en opøvelse af mod, frimodighed og opfindsomhed. En fortolkning af disse ord, der kunne sætte os i stand til at bruge dem, kunne være at betragte dem som en påkaldelse af Gud inde i os selv, om at lede os gennem ondskabens bekymring. Men selv på denne måde synes man, at det kunne have været tydeligere formuleret.*

Den sidste sætning er der ikke noget at udsætte på. Det er en lovprisning og et udtryk for vished om, at alt er i gode hænder:

thi dit er riget og magten og æren i evighed! Amen.

Bispesynodens overvejelser

Allerede ved den forrige bispesynode i 2016 var der et initiativ om at tilpasse Fadervor nutiden. Af forskellige grunde blev dette imidlertid sparket til hjørne, og således kom sagen nu op igen. De hollandske biskopper kommer med et forslag, der ville lyde: *led os når vi fristes, og når vi har med det onde at gøre.*

Udfordringen var, at der ikke ville være noget belæg i skrifterne for at skrive det på denne måde. Og så kunne man jo ligeså godt bruge en af de talløse nyere fadervor-"oversættelser", som er opstået i det 20. århundrede. Alle er de udtryk for forfatternes egne spirituelle kæpheste, selv om det ofte påstås, at den alternative fadervor er kanaliseret eller er en ny oversættelse af et hidtil ukendt aramæisk manuskript. Om ikke andet viser det, at der i vide kredse igennem meget lang tid har været utilfredshed med fadervor.

I LKK i København introducerede vi for 15-20 år siden et alternativ til fadervor, kaldet de 144.000's sang, som var taget fra den udmærkede spirituelle bog *Den Udødelige* af J.J. Dewey, og i andre menigheder har man ligeledes forsøgt sig med alternativer til det traditionelle fadervor.

En af bispesynodens vigtigste opgaver er at forhindre at tingene kører helt af sporet og at menighederne flipper ud i forskellig retning, men samtidig med at synoden står på solid grund også bibringe nye impulser i kirkens åndelige liv.

Synoden satte sig derfor for at finde ud af, om det kunne være muligt at oversætte de kendte nytestamentlige manuskripter til noget andet uden at øve vold på noget. Synoden kontaktede en af vores græske præster, Demetrius, som er meget velbevandret i koinégræsk, hvilket er det sprog manuskripterne blev skrevet på, og bad ham læse passagerne i de manuskripter, der ligger til grund for fadervor, samt de manuskripter, som har tekstvarianter til bønnen. Hans svar var, at der ikke var noget at komme efter. Det der stod i oversættelsen, var korrekt.

Efterfølgende fik den amerikanske biskop David imidlertid den fortrinlige idé, at kikke efter om der i nogle af de oldkirkelige skrifter var noget at hente. Og det var der hos kirkefaderen Skt. Cyprian af Karthago, som i 200-tallet skrev en afhandling om fadervor, der stadig regnes som autoritativ blandt teologer.

Nedenfor til venstre ses den traditionelle fadervor fra bibeloversættelsen King James Version, som LKK bruger, endskønt den er fra Shakespeares tid, og nedenfor til højre har vi Den engelske oversættelse fra Cyprians afhandling. Ordene i rødt angiver det, som er anderledes:

Our Father, who are in heaven, hallowed be thy name; thy kingdom come; thy will be done on earth as it is in heaven. Give us this day our daily bread: and forgive us our trespasses, as we forgive them that trespass against us. And lead us not into temptation, but deliver us from evil. For thine is the kingdom, the power and the glory, for ever and ever. Amen.

Our Father, who are in heaven, hallowed be thy name; thy kingdom come; thy will be done on earth as it is in heaven. Give us this day our daily bread: and forgive us our debts, as we also forgive our debtors. And suffer us not to be led into temptation, but deliver us from evil. For thine is the kingdom, the power and the glory, for ever and ever. Amen.

Og således godkendte bispesynoden med disse ændringer en ny fadervor til brug i liberal katolsk kirke

Når disse justeringer skal oversættes til dansk, vil der for de første korrektioners vedkommende — *trespasses => debts* og *them that trespass => debtors* — ikke være de store ændringer, idet den danske tekst allerede har udtrykkene *skyld* og *skyldnere.*

Den anden justering fra aktiv til passiv — *lead us not => suffer us not to be led* — vil derimod afstedkomme en ændring i den danske tekst. På dette sted vil den danske tekst således matche den, som den romerskkatolske kirke har indført i Frankrig — og flere andre lande — ***Lad os ikke fristes.***

Denne justering løser efter min mening imidlertid ikke de seriøse problemer, som stadig er med fadervor.

Men det er heldigvis stadig frivilligt, om man vil bruge den. Og hermed følger så den nye udgave af fadervor, som fremover vil blive anvendt i liberal katolsk kirke i Danmark.

Vor Fader, du som er i Himlene! Helliget vorde dit navn; komme dit rige; ske din vilje på jorden, som den sker i Himlen; giv os i dag vort daglige brød; og forlad os vor skyld, som også vi forlader vore skyldnere; lad os ikke fristes; men fri os fra det onde; thi dit er riget og magten og æren i evighed! Amen.

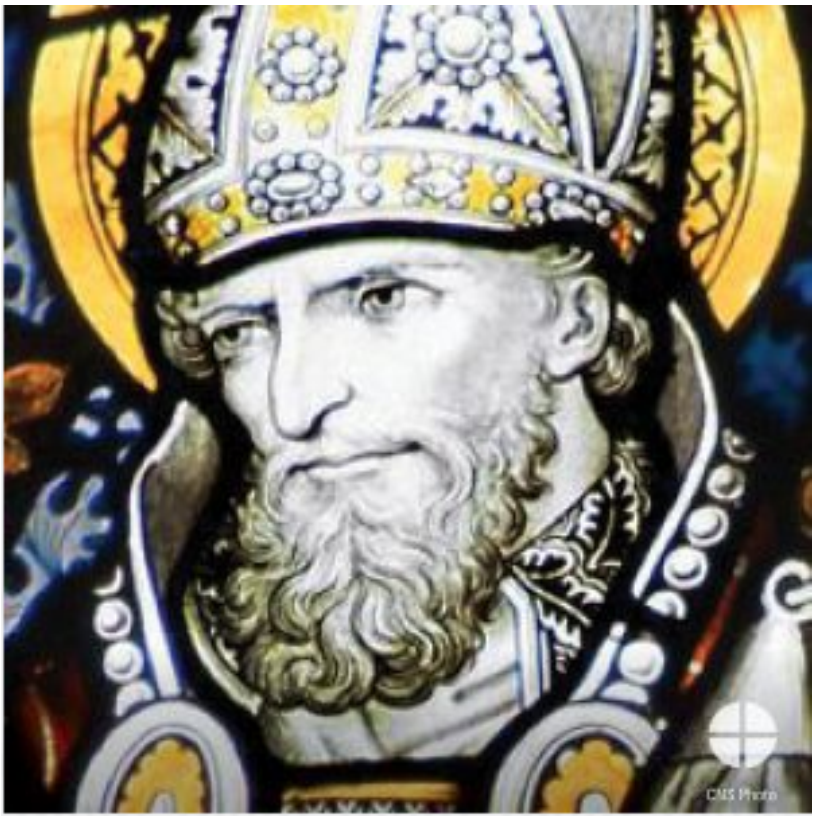

Tilbage til starten af bladet